

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Ba, ngày 26/04/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 866

“PHÁ HOẠI NGƯỜI TA TU HÀNH

BẠN PHẢI GÁNH LẤY TRÁCH NHIỆM NHÂN QUẢ”

Người ta đang tu một pháp tu nào đó với tâm an tịnh mà chúng ta lại bảo họ tu một pháp khác thì coi như chúng ta đã phá hoại sự tu hành của họ. Hôm trước có một người tìm tôi muốn nói chuyện với tôi qua điện thoại. Tôi khuyên cô ấy nên phát tâm làm cô giáo, phát tâm học Đệ Tử Quy và cùng tham gia học tập buổi sáng. Cô ấy nghe được hai - ba buổi thì cảm thấy chúng ta đang xen tạp. Cô ấy không phát tâm học Đệ Tử Quy, không muốn làm cô giáo nữa, chỉ muốn phát tâm niệm Phật cầu vãng sanh. Sau đó, cô ấy gọi điện cho tôi thì tôi nói: *“Tốt! Vậy cứ giữ tâm thanh tịnh chuyên tâm mà tu nhưng sau này đừng tìm tôi nữa vì sau này không còn kịp thời gian nữa. Vì thứ nhất là “thế gian vô thường, cõi nước không an”, thứ hai là mạng người ngắn ngủi vô thường, không có thời gian để làm sai rồi làm lại”*. Hôm qua cô ấy nhắn tin cho tôi: *“Con đã đi 20km để đến tìm gặp Thầy!”*. Tôi chỉ nhắn biểu tượng cười.

Trong cuộc đời này, người ta làm sai rồi làm lại, có người làm sai đến 6 - 7 lần. Chúng ta làm sai một lần đã thấy mất thời gian rồi nhưng họ vẫn tiếp tục làm sai đến 8, 9, 10 lần. Trước đây tôi có một người rất thân quen, họ đã sai 7 lần, rồi đến 8 lần, bây giờ có lẽ đã sai đến 10 lần rồi. Người con trai của cô ấy ban đầu cũng phát tâm tu cùng với Mẹ nhưng sau đó con trai cô ấy phản đối: *“Mẹ tu hành kiểu gì mà như vậy!”*. Khi họ tu sai, chúng ta khuyên một lần, khuyên lần thứ hai, nếu có duyên thì khuyên lần thứ ba, nếu không khuyên được thì thôi không khuyên nữa.

Tôi là Cư sĩ, không phải là người xuất gia nên thiên hạ cũng có người nói *“ông này có vợ có con rồi”*. Chúng ta sống ở thế gian thì phải học cách đối nhân xử thế tiếp vật để biết đối đãi với người thế gian. Thí dụ người nữ thì cần phải học Nữ Đức để hiểu bổn phận, đức hạnh của người phụ nữ. Có người tham gia lớp *“Nữ Đức”*, tham gia lớp *“Đệ Tử Quy”* nhưng không học tập nghiêm túc mà đi lôi kéo người, không để người ta học. Đó chính là phá đạo tràng. Họ nhất định phải chịu trách nhiệm nhân quả, đọa địa ngục thì cũng phải đọa địa ngục ở tầng sâu chứ đừng nói đến vãng sanh Thế giới Tây Phương Cực Lạc. Nếu người ta tu đúng mà chúng ta cản trở họ thì trách nhiệm nhân quả này vô cùng to lớn, cho nên chúng ta phải hết sức cẩn trọng.

Hòa Thượng nói: *“Học Phật nhất định phải có sư thừa! Bạn không có sư thừa thì không thể thành tựu”*. Sư thừa là sự truyền thừa từ những vị Thầy, những vị Thầy đó có sự tiếp nối. Ví dụ Hòa

Thượng Tịnh Không học với Ngài Lý Bình Nam, Ngài Lý Bình Nam học với Tổ Sư thứ 13 của Tịnh Độ là Ngài Ấn Quang. Ngày nay chúng ta được học một mạch truyền thừa. Có những người học theo một người mà không biết người đó là ai. Hòa Thượng đã nhắc đi nhắc lại, chúng ta phải cẩn thận. Chúng ta phải xem vị Thầy mình học là ai, vị Thầy đó có sư thừa không, có “*một môn thâm nhập*” không. Thí dụ chúng ta tu Tịnh Độ thì phải “*một môn thâm nhập*”. Người tu Mật, tu Thiền cũng phải “*một môn thâm nhập*”. Cuộc đời này ngắn ngủi lắm cho nên chúng ta phải cẩn trọng! Chúng ta tu hành thì phải có sư thừa! Chúng ta đừng nghe đồn, đừng học theo một vị Thầy nào đó vì Thầy đó đẹp trai! Như vậy rất nguy hiểm! Chúng ta phải xem vị Thầy đó tu như thế nào, phải xem vị Thầy của vị Thầy đó tu như thế nào. Thế gian gọi là “*nghe gia truyền*”. Nếu một người nói “*gia đình tôi có ba đời làm thợ nề*” thì chắc chắn người đó có tay nghề. Chúng ta tu hành theo pháp môn có sự truyền thừa từ đời Tổ Sư chứ không phải tự nhiên nghe theo người nổi tiếng.

Có nhiều người tâm bao chao, đi sai đường một thời gian sau đó âm thầm quay trở lại. Họ nghĩ không ai biết điều đó, thậm chí họ còn nghĩ Phật A Di Đà cũng không biết. Bồ Tát Bất Thoái của Thế giới Tây Phương Cực Lạc còn biết từng khởi tâm động niệm nhỏ nhất của chúng ta chứ chưa nói đến Phật A Di Đà. Một công dân của Thế giới Tây Phương Cực Lạc đối với những gì cần biết thì họ có thể biết một cách tường tận.

Những người ở đời thì không có nghề nghiệp vững chắc, trong tu hành thì không có pháp môn ổn định thì sẽ không có niềm tin nghị lực. Những người ở thế gian có nghề nghiệp ổn định thì ở thế gian họ có chỗ nương về. Người có pháp môn tu hành ổn định thì trong tâm họ có chỗ nương về cho nên họ rất có nghị lực và rất kiên định.

Hòa Thượng nói: “***Trong việc tu hành nhất định phải có sư thừa!***”. Có những người tự mình học, tự lên mạng internet nghe nhiều người giảng giải nên tâm luôn dao động, vô cùng nguy hiểm. Hòa Thượng nói: “***Thầy đều là ngoại đạo!***”. Trong nghề nghiệp cũng vậy, chúng ta phải tìm trường danh môn chánh phái, trường nổi tiếng đã tạo ra nhiều nhân tài, đã đào tạo nhiều lớp người thành công rồi. Chúng ta không nên nghe nơi này một chút, nghe nơi khác một chút rồi tự tổng hợp thành ra cách riêng của mình.

Có một người không biết chữ Hán nhưng đã kết hợp ba bản “*Kinh Vô Lượng Thọ*” là bản của Hòa Thượng Tâm Tịnh, bản của Hòa Thượng Trí Tịnh, một bản của Cư sĩ Minh Chính, rồi kết tập lại thành một quyển Kinh. Sau đó họ phổ biến quyển Kinh đó cho rất nhiều đồng môn. Họ không biết chữ Hán, vậy mà cũng có rất nhiều người đi theo. Một người dạy cho 20 người, mỗi người trong đó lại dạy cho những người khác thì giống như hình tháp mở rộng. Ở đầu điểm sai chỉ một ly, nhưng đến cuối điểm lại lệch đi vạn dặm. Vậy thì họ sẽ đi về đâu? Tôi dịch bản “*Kinh Vô Lượng Thọ giảng giải*”. Có người hỏi: “*Thầy ơi, sao Thầy không dịch Kinh Vô Lượng Thọ?*”. Tôi nói: “*Việc này tôi không dám làm, tôi chưa đủ trình độ để làm*”.

Chúng ta đang theo học pháp môn Tịnh Độ. Gần chúng ta nhất là Hòa Thượng Tịnh không, Hòa Thượng đều học với các vị Thầy rất rõ ràng. Ngài học với Chương Gia Đại Sư, Ngài Phương Đông Mỹ và Ngài Lý Bình Nam. Hòa Thượng học với Chương Gia Đại Sư ba năm thì Chương Gia Đại Sư viên tịch. Sau đó Hòa Thượng học triết học với Ngài Phương Đông Mỹ, sau đó Hòa Thượng chuyên học Phật pháp với Ngài Lý Bình Nam. Hòa Thượng học với từng vị Thầy khác nhau trong từng giai đoạn.

Khi Hòa Thượng đến học với Ngài Lý Bình Nam, Ngài Lý Bình Nam đưa ra ba điều kiện: *“Điều kiện thứ nhất là những điều trước đây ông đã học thì coi như rác, phải bỏ hết đi thì tôi mới nhận. Nếu không đồng ý thì ông có thể đi chỗ khác học. Điều kiện thứ hai là từ nay về sau những gì ông muốn đọc, muốn xem phải hỏi ý kiến của tôi. Điều kiện thứ ba là từ nay về sau ông chỉ được nghe một mình tôi giảng”*. Trong khi Ngài Lý Bình Nam biết Hòa Thượng Tịnh Không từng học với Ngài Chương Gia Đại Sư - một người mà Ngài Lý Bình Nam rất kính trọng. Hòa Thượng nói: *“Tôi mới đến mà nghe Thầy nói vậy thì hoàn toàn sốc. Tôi suy nghĩ một lúc thì đồng ý!”*. Ban đầu Hòa Thượng cũng khởi lên ý niệm không tốt về Lão sư, nhưng nhờ thiện căn phước đức sâu dày nên ý niệm vừa khởi lên thì bị dập tắt. Hòa Thượng đồng ý làm theo ba điều kiện của Lão sư Hòa Thượng nói: *“Sau khi thực hiện lời dạy của Thầy được ba tháng thì tôi đã thấy có kết quả tốt. Tôi chưa cần thực hiện ba năm, mới chỉ thực hiện ba tháng đã thấy có kết quả”*. Hòa Thượng không còn phân biệt chấp trước nữa, không so sánh lời Thầy dạy với những lý luận ở nơi khác, Ngài chỉ nghe, tiếp thu, thật làm, không so đo. Chúng ta thất bại bởi vì chúng ta nghe nhiều thông tin quá. Chúng ta so sánh cái này tốt, cái kia không tốt, Thầy này dở, Thầy kia tốt. Vậy thì “xong” rồi!

Hòa Thượng nói: *“Sau 5 năm, tôi lại tình nguyện đến thưa với Thầy: “Con xin học theo Thầy 5 năm nữa là mười năm”*. Sau mười năm, khi dân du đi hoằng pháp lợi sanh, Hòa Thượng nói: *“Người ta hỏi tôi trong bước đường hoằng hóa có gặp chướng ngại gì không. Tôi nói: “Bao nhiêu năm qua tôi chưa hề gặp một chướng ngại nào, tâm nghĩ sự thành”*. Đây chính là lợi ích của sư thừa. Ngày nay chúng ta không có lợi ích của sư thừa vì chúng ta xen tạp, chúng ta tiếp nhận quá nhiều thông tin. Những thông tin đó “va” vào nhau, tạo thành phân biệt chấp trước.

Hòa Thượng nói: *“Nếu bạn chính mình tu sai, tương lai đọa lạc thì tự làm tự chịu, không có gì để nói. Nhưng nếu bạn dẫn đạo, hướng dẫn, dẫn dắt người khác, làm người khác bị sai lầm, bạn đem con đường đi của người khác làm cho chệch hướng thành những con đường sai, vậy thì bạn thử nghĩ xem trách nhiệm nhân quả này có nhỏ không? Thí dụ một người đang chuyên tu Tịnh Độ, chuyên niệm Phật nhưng bạn lại khuyên họ đi tham Thiền, đi trì chú, vậy thì bạn phải gánh trách nhiệm nhân quả rất lớn vì bạn làm cho con đường đi của người khác bị lệch lạc, mục tiêu của họ không còn thẳng tiến nữa. Bạn đã phá hoại nhân Thánh của họ rồi. Có nghĩa là ngay đời này họ thẳng tiến thành Phật nhưng bạn lại kéo họ trở lại, khiến họ đi lệch đường, còn muốn họ phải sinh tử trong lục đạo. Vậy thì nhân quả này vô cùng to lớn! Bạn tưởng mình làm với tâm tốt, bạn không có ác tâm, bạn cho rằng họ sai nhưng không biết rằng chính mình đang sai. Đây là sự mê hoặc điên đảo của chính bạn nhưng bạn*

không phân biệt được phải quấy, tốt xấu, bạn không biết rõ được chân và vọng, bạn coi giả là thật”. “*Nhân Thánh*” là nhân đề chúng được Thánh quả.

Có một người tôi biết mười mấy năm nay, tôi coi họ thân thiết như người trong gia đình. Họ vẫn kính trọng, vẫn nể phục tôi vì suốt bao nhiêu năm tôi chỉ niệm “**A Di Đà Phật**”, chỉ nghe Hòa Thượng và bây giờ lại làm giáo dục. Nhưng họ vẫn đến khuyên tôi: “*Tu pháp này của chị ấy rất khỏe mạnh. Nhờ tu pháp này mà con mập lên 10kg*”. Tôi không muốn bàn luận nên nói sang chuyện khác. Chẳng nhẽ tu hành chỉ để được tăng cân, để được khỏe mạnh, sống lâu? Rõ ràng họ mê hoặc điên đảo nhưng họ không thấy mình mê hoặc điên đảo. Tu hành đâu phải để mình khỏe ra, để sống lâu. Khỏe mạnh sống lâu chỉ là phụ, cái chính là tu tâm thanh tịnh. Chúng ta mang thân tứ đại, đất nước gió lửa hợp thành thì làm gì có chuyện thân thể không già, không bệnh và không chết! Tôi không muốn bàn luận, cũng không tán thán mà nói sang việc khác: “*Cái xe chạy kêu lục cục nhiều quá, sao không đi sửa chữa lại một chút!*”. Nếu mình chê pháp họ đang tu thì họ không thích. Nếu mình tán thán thì họ nghĩ: “*Ngay đến Thầy Vọng Tây còn nói pháp tu này tốt!*”. Đáng thương nhất là họ không nhận thấy sự mê hoặc điên đảo, không phân biệt được tốt xấu. Cô ấy tăng được 10kg nhưng bỏ chồng 10 năm rồi. Con cái nheo nhóc không có chỗ nương về, lúc thì ở với Cha, lúc thì ở với Mẹ. Chồng cô ấy đã lấy vợ khác. Hôm đó, tôi thấy cô ấy đi với chồng cũ. Tôi hỏi thì cô nói: “*Người vợ kia là bạn thân của chồng con nhưng bây giờ bà ấy trả chồng lại cho con rồi*”. Tôi cũng nói: “*Trước đây chồng chị đã làm đám cưới với người vợ mới mà nay trả chồng lại là làm sao?*”. Rõ ràng là họ không phân biệt được phải trái tốt xấu, thị phi. Vậy thì tu hành cái gì?

Hòa Thượng nói: “**Chúng ta nhìn thấy người ta tu hành chánh pháp mà lại cho rằng người ta tu hành tà pháp, rồi chúng ta đi khuyên người ta học theo tà pháp mà mình cho là chánh pháp. Chúng ta tưởng mình đang làm tốt nhưng mình đã làm sai. Chúng ta dẫn người ta theo tà pháp, vấn đề này vô cùng nghiêm trọng rồi. Đây là phá hoại người ta tu hành. Về trách nhiệm nhân quả, chúng ta dẫn đạo người ta sai, chúng ta tưởng là vô tình nhưng nhân quả không nhỏ, trách nhiệm đó chúng ta phải nhận lấy**”.

Chúng ta dẫn người ta tu hành sai lầm thì họ sẽ tìm chúng ta để “*tính sổ*”. Cách đây hơn 10 năm, tôi giảng ở một ngôi chùa ở Hà Đông. Có một người biểu thái rất lạ, sau khi tôi giảng xong thời thứ nhất, chuẩn bị lên giảng thời thứ hai thì họ xin gặp tôi để nói chuyện. Tôi bảo họ chờ đến khi nào giảng xong thì sẽ nói chuyện. Cuối buổi giảng, người đó lên gặp tôi nói xin được quy y. Tôi muốn mời Sư bà trụ trì chùa quy y cho họ nhưng họ nói họ phải đi theo người này để hại người này đã. Họ nói: “*Đời trước người này là Thầy của chúng tôi. Bây giờ chúng tôi đọa lạc mà bây giờ người này không tu nữa nên chúng tôi hại cho chết*”. Tôi hỏi: “*Tại sao các vị không tu?*”. Họ nói: “*Chúng con không niệm Phật được vì hở mở miệng ra là lửa cháy. Bây giờ người này niệm Phật thì chúng con mới được nương nhờ*”. Đây là câu chuyện mà chính tôi chứng kiến. Tôi nói: “*Nếu các vị cứ oan oan tương báo như thế thì oan nghiệp không thể kết thúc. Người ta không tu là việc của người ta, mình tu là việc của mình. Các vị hãy phát tâm tu, theo đại chúng niệm*

Phật". Tôi khuyên nhưng họ không nghe. Đây là nhân quả kiếp trước người kia làm họ khổ nên họ đi theo để phá. Cho nên chúng ta đừng tưởng chúng ta dẫn đạo người ta sai mà mình không sao. Đó là tự mình lừa gạt chính mình để có cảm giác yên tâm, tự mình tạo cảm giác an toàn cho mình chứ không phải là thật. Hòa Thượng nói: **"Chúng ta dẫn đạo người ta sai thì trách nhiệm nhân quả đó chúng ta phải gánh chịu rất nhiều!"**.

Hòa Thượng nói: **"Chúng ta phải nên tường tận! Nếu bạn tu sai thì đó là việc của riêng cá nhân bạn. Nếu bạn phá hoại người ta tu hành, phỉ báng Tam Bảo, dù cố tình hay vô ý thì bạn đều phải gánh lấy trách nhiệm nhân quả này. Đây là việc chúng ta phải cố gắng ghi nhớ!"**.

Hòa Thượng dạy chúng ta tu hành thì phải có sự thừa chứ không được tùy tiện, vọng tưởng. Chúng ta tu hành thì phải tìm cho được danh môn chánh phái, có nghĩa là phải có sự truyền thừa, thế gian gọi là "gia truyền". Những gì có gia truyền thì nhất định phải ngon, phải tốt vì đó là kinh nghiệm nhiều đời. Tai hại nhất là ngày nay có rất nhiều người nghĩ họ thông minh, họ tự sáng tạo ra cách tu, pháp tu, họ đem cách của người tập hợp với cách của người kia để tạo thành cách của mình. Ngày nay những việc như vậy rất nhiều!

Thích Ca Mâu Ni Phật nói: **"Ta chỉ nói lại lời của bảy đời Chư Phật đã nói"**. Khổng Lão Phu Tử cũng nói: **"Thuật nhi bất tác"**, Ngài chỉ thuật lại lời của người xưa chứ không sáng tác. Các Ngài là Phật, là Thánh Nhân mà còn khiêm nhường như vậy. Thời nay người ta cho rằng mình "giỏi" hơn các Ngài nên thích sáng tạo, vậy mà nhiều người dám đem cuộc đời của mình để cho người ta thử nghiệm. Chỗ này chúng ta phải đặc biệt đề tâm! Có rất nhiều người lơ là việc này.

Hôm trước tôi nghe nói có người ở nơi khác đến xin thực tập tại trường trong Hệ thống chúng ta nhưng đó chỉ là họ mượn cơ để che đậy mục đích lôi kéo người. Khi vừa đến, họ nói ra tất cả những ảo ảnh mà họ cho là tốt. Ngài Lý Bình Nam từng nói: **"Ao cá lâu nay chúng ta nuôi đã mập rồi, họ đến để vớt đi những con cá béo mập!"**. Việc làm của họ không "danh môn chánh phái". Nếu chúng ta đi theo họ thì chúng ta có "danh môn chánh phái" không?

Chúng ta phải hết sức cẩn thận trong công việc cũng như trong tu hành. Ý niệm muốn bành trướng là ý niệm của ma chứ không phải là ý niệm của Phật Bồ Tát. Cách nghĩ, cách làm của chúng ta đều phải chân thật vì lợi ích chúng sanh. Làm lợi ích chúng sanh thì dù hoàn toàn thiệt thòi nhưng chúng ta vẫn làm, chứ không phải là có lợi ích của mình trong đó thì chúng ta mới làm. Thực ra họ có lợi nhưng họ chỉ nhìn thấy cái lợi trước mắt mà không nhìn thấy cái hại lâu dài. Chính vì cái lợi trước mắt mà nhiều người đã tin theo, chạy theo.

Hòa Thượng đã cảnh báo: **"Tài sắc danh thực thù địa ngục ngũ điều căn"**. "Tài sắc danh thực thù" là năm căn gốc của địa ngục, nó lôi kéo người ta, làm cho người ta phải trả giá. Họ nói: **"Con tu pháp**

này giàu lên, có thể xây biệt thự, con cũng đã tăng lên được 10kg”. Họ không biết đó là cạm bẫy, cám dỗ của Ma Vương. Sự cám dỗ của Ma Vương rất tinh tế, vì tế khiến cho họ lọt vào lưới mà không biết.

Tôi thường nhắc các Thầy Cô giáo: “*Chúng ta đừng chạy theo ảo danh ảo vọng! Chúng ta không cần trường phải có đông học sinh. Chúng ta có bao nhiêu học sinh thì dạy tốt bấy nhiêu học sinh chứ không chạy theo số lượng vì số lượng làm hư tâm thanh tịnh của chúng ta. Mục tiêu con số là mục tiêu của ma, không phải mục tiêu của Phật. Chúng ta làm tốt thì sẽ có kết quả tốt!*”.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!